

HUNEYN GAZÂSÎ

Huneyn, Mekke ile Tâif arasında bir vâdidir. Bu savaşa **Hevâzin Gazvesi** de denilir. Server-i âlem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz Mekke’yi fethetmek niyetiyle Medîne’den çıktıkları zaman Mekke çevresinde oturan Hevâzin ve Sakîf ismindeki iki büyük kabîle, müslümanlar bizim üzerimize yürüyecek zannı ile savaşımak için hazırlık yapmaya başladılar. Âlemlerin efendisinin Mekke’yi fethetmek için geldiğini öğrendiklerinde biraz rahatlamışlarsa da;

- Kureyşlilerden sonra sıra muhakkak bize gelecektir, düşüncesiyle hazırlıklarına hız verdiler. Ayrıca;

- Yemin ederiz ki, müslümanlar iyi çarpışan bir kavimle karşılaşmadılar. O, bizim üzerimize yürümeden biz O’nun üzerine yürüelim de harb etmek nasıl olurmuş gösterelim, dediler.

Hevâzin reisi Mâlik bin Avf kumandasında yirmi bin kişilik çok güçlü bir orduyla harekete geçtiler. Askerlerinin cesâretini artırmak ve zoru görünce kaçmamaları için bütün kıymetli mallarını, kadın ve çocuklarını da berâber götürüyorlardı.

Bu haber kısa zamanda Mekke’de duyuldu. Fahr-i kâinât Efendimiz haberin doğruluğunu anlamak için Abdullah bin Ebî Hadred’i Hevâzin kabîlesine gönderdi. Hazret-i Abdullah kılık kıyâfetini değiştirerek düşmanın içine girdi. Fikirlerini ve hareket tarzlarını öğrenip durumu hemen Sevgili Peygamberimize bildirdi.

Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz derhâl şanlı Eshâbını topladı. Mekke’ye yirmi yaşındaki Attâb bin Esîd hazretlerini vâli yaparak süratle yola çıktı. On iki bin kişilik ordusu ile müşrik Hevâzin ve Sakîf kabîlelerini karargâhlarında bastırmak istiyorlardı. Mücâhidlerin sancağını Hazret-i Ali taşıyordu.

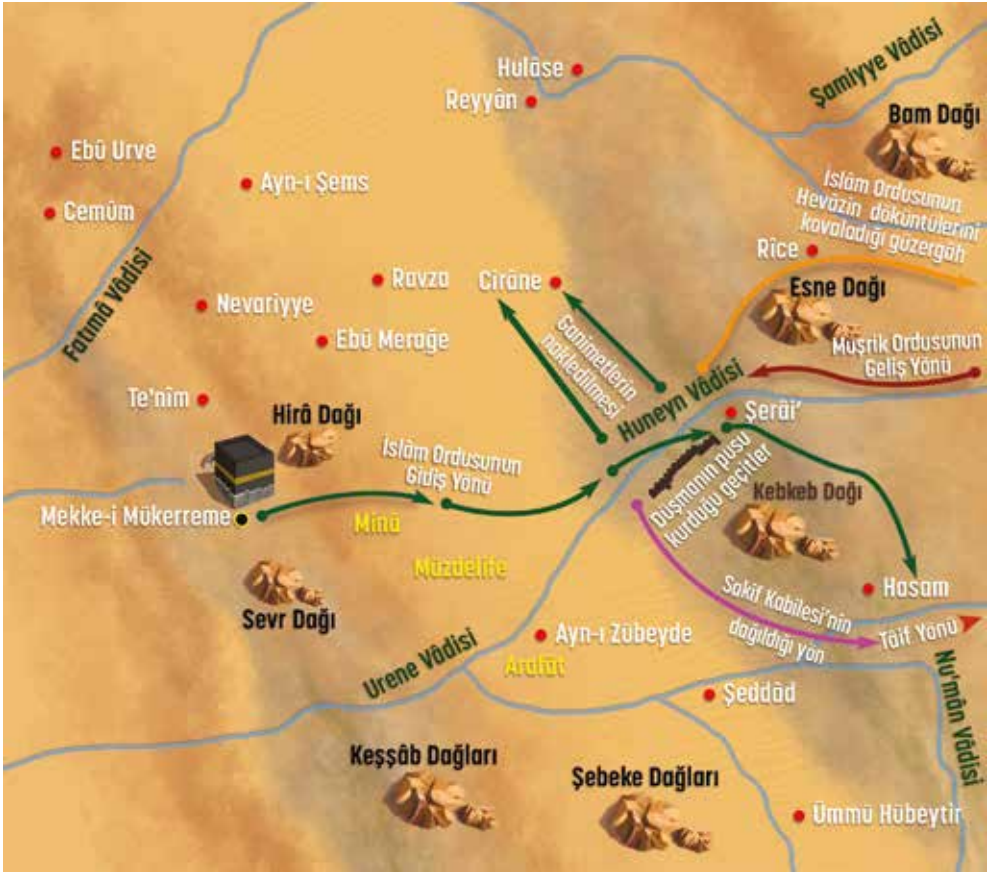
Öncü kuvvetlerin kumandanlığını da Hâlid bin Velîd hazretleri yapıyordu.

Âlemlerin efendisi miğferini ve üst üste zırhını giymiş, Dûldül ismindeki katırına binmişti. Şevvâl ayının 11. günü Huneyn vâdisine varıldı. O gece Server-i âlem Efendimiz ordusunu teftiş edip, harp düzenine soktu. Sabah namazını kıldırıdıktan sonra harekete geçti.

Müşriklerin kumandanı geceden istifâde Huneyn vâdisinin iki yamacına ordusunu yerleştirmiş pusu kurmuştu. Önde, birlikleri ile giden Hâlid bin Velîd hazretleri pusudan habersiz geçide doğru atını sürmüştü. Sabahın alaca karanlığı düşmanı görmeyi engelliyordu. Bir anda binlerce ok mücâhidlerin üzerine yağmaya başladı. Bu beklenmedik ok yağmurundan kurtulmak için mücâhidler geri çekilmek mecburiyetinde kaldılar. Bu hızlı geri dönüş arkadan gelen askerlerin düzenini karıştırdı. Onlar da geri çekilmek için dönüş yaptığında, yirmi bin kişilik düşman birliklerinin sel gibi vâdiye akmaya başladığı görüldü.

Sevgili Peygamberimiz tek başına, hücumla kalkan müşriklere doğru ileri atıldı. Yalnız Hazret-i Abbâs, Hazret-i Ebû Bekr ve yüz kadar kahraman sahâbî ölmeyi göze alıp Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimize yetiştiler. Vücûdlarını Sevgili Peygamberimize kalkan yaptılar.

Huneyn Gazâsı

Hazret-i Abbâs, Sevgili Peygamberimizin katırının dizginini, Süfyân bin Hâris hazretleri de üzengisini tutarak hızını kesmeye, Resûlullah Efendimizin düşman birliklerinin arasına dalmasına mâni olmaya çalışıyorlardı. Âlemlerin efendisi Allahü teâlânın dîninin yok olacağına üzüldüğünden;

- **Yâ Abbâs! Sen onlara “Ey Medîneliler! Ey Semüre ağacının altında bî’at eden sahâbîler” diyerek seslen, buyurdu.**

Hazret-i Abbâs iri yapılı ve heybetli idi. Bağırıldığı zaman sesi çok uzaklardan duyulurdu. Bütün gücü ile;

- **Ey Medîneliler! Ey Semüre ağacının altında Peygamberimize söz veren eshâb, dağılmayınız! Buraya toplanınız! diye bağırды.**

Bunu işiten Eshâb-ı kirâm geri dönmek istediler. Fakat hayvanlarının pek ziyâde ürkmesi geri dönmelerine mâni oluyordu. Nihâyet zırhını kılıcını mızrağını alıp hayvanlarından kendilerini atmak mecbûriyetinde kaldılar. Sûratle Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin yanına yetişip düşmanla müthiş bir çarpışmaya girdiler. “**Allahü ekber! Allahü ekber!**” sadâları yeri göğü inletiyor düşmanı korku-

tup dehşete düşürüyorlardı. Bedr’de, Uhud’da, Hendek’de ve Hayber’de pek büyük kahramanlık gösteren Eshâb bilhassa Hazret-i Ali, Ebû Dücâne, Zübeyr bin Avvâm döne döne çarpışıyor düşmanı saf dışı edip, geri püskürtüyorlardı.

Âlemlerin efendisi, Eshâbının canla başla yaptığı bu çarpışmayı tâkib ediyor mübârek dudaklarından;

- Allahım bize yardımını indir. Şüphesiz sen onların bize gâlip gelmesini istemezsin, duâları işitiliyordu.

Sevgili Peygamberimiz Allahü teâlâyâ olan yalvarmaları arasında yerden bir avuç kum aldı;

- Yüzleri kara olsun, buyurarak müşriklerin üzerine savurdu. Sevgili Peygamberimizin bir mucizesi olarak, düşman askerlerinden gözlerine kum dolmadık kimse kalmadı.

Melekler de yardıma gelmişti. Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz;

- Allahü teâlâyâ and olsun ki onlar bozguna uğradılar, buyurdular.

Müşrikler, bozulmaya, geri dönüp kaçmaya başlamışlardı. Geri döndükçe peşlerinde şanlı sahâbîleri görüyorlar, harp meydanına getirdikleri hanımlarını çocuklarını ve mallarını bırakarak son sür’atle kaçıyorlardı. Kaçanların bir kısmı Tâif kalesine sığındı.

Bir kısmı da Nahle’ye ve Evtas’a gittiler. Harp meydanında yetmiş ölü, altı bin esir ve hadsiz hesapsız mal bırakmışlardı.

Bu gazâda Allahü teâlânın izni, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin himmeti ve bereketi ile zafer yine müslümanların olmuştu. Dört şehîd verilmiş, bâzı sahâbîler de yaralanmıştı. Hâlid bin Velîd hazretlerinin de yaralı olduğunu işiten Sevgili Peygamberimiz, onun yanına varmış yarasını mübârek elleriyle sıvazlayınca yara ânında iyi olmuştu.

Huneyn Şehidliği

Evtas Seriyyesi

Huneyn gazâsında Hevâzin müşrikleri perişan olduktan sonra Evtas'ta toplandılar. Resûlullah Evtâs üzerine Ebû Mûse'l-Eş'arî'nin amcası Ebû Âmir komutasında bir birlik gönderdi. Evtas'ta yine şiddetli çarpışmalar oldu. Ebû Âmir şehîd oldu. Yerine Ebû Mûse'l-Eş'arî hazretleri geçip düşmanı bozguna uğrattı.

Mücâhidler birçok esir ve nice ganimet ile geri döndüler.

Esirler arasında Resûlullah'ın sütkardeşi Şeymâ da vardı.

- Ben Peygamberinizin sütkardeşiyim, dedi.

İnanmadılar. Onu bir deveye bindirip Resûlullah'ın huzurana götürdüler. Şeymâ, çocukluk günlerine dâir birçok hâtırayı tafsilatıyla anlattı. Resûl aleyhisselâm, ridâsını yere sererek sütkardeşini üstüne oturttu. Kendi de oturup çok ağladı.

Hâlîme hatunu ve babasını sordular.

- Onlar vefât edeli çok zaman oldu, dedi.

Gördüğü izzet-i ikrâm üzerine îmân etti.

Resûl aleyhisselâm;

- İstersen yanımda kal. Burada her türlü hizmet yapılır. İstersen gideceğin yere gönderelim, buyurdu.

Şeymâ;

“Vatan sevgisi îmândandır” gereği vatanını istedi.

Sonra Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, onu hediye ettiği bir cariyeye, üç köle, bir miktar da deve ve koyun ile vatanına gönderdi.

Tâif gazvesi

Kâinâtın sultânı “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz Huneyn'den Tâif'e kaçan düşmanın da üzerine yürüyerek kesin neticeyi almak istiyordu. Kumandanları Mâlik bin Avf, Tâif'e sığınanlar arasında idi. Mekke'ye yakın olan bu kale, küfrün son, fakat en muhkem kalelerinden biriydi.

Peygamber Efendimiz hicretten önce Tâif'e gelip bir ay onlara nasihat etmişti. Fakat Tâifliler, Âlemlerin efendisine görülmedik işkence ve zulümlerde bulunmuşlardı. Hattâ mübârek ayaklarını kan içinde bırakmışlardı. Efendimiz burada Zeyd bin Hârîse hazretleriyle hayatının en acıklı ve en ızdıraplı günlerini yaşamıştı.

Sevgili Peygamberimiz, hicri sekizinci yıl Şevvâl ayında Huneyn gazvesinden sonra aldıkları ganimeti Cirâne'de bırakıp Tâif'e hareket ettiler. Hâlid bin Velid hazretlerini önden gönderdi.

Şanlı Eshâbıyla kendileri de arkadan Tâif önlerine geldiler. Sakîf kabîlesi muhkem olan kalelerine önceden bol miktarda yiyecek depo etmişlerdi. Eshâb-ı kirâmın geldiğini görünce kapıları kapatıp savunmaya geçtiler. Kalenin yakınlarına kadar sokulan mücâhidlere ok atışları ile karşılık veriyorlardı. Ve savaş bu şekilde devâm ediyordu. Tâifliler bir türlü kaleden çıkıp da meydanda, göğüs göğüse çarpışmaya

cesâret edemiyorlardı.

Eshâb-ı kirâmdan bâzıları kalenin içine mancınıkla taş atılmasını teklif ettiler. Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, uygun görüp, debbâbe denilen mancınıklar yaptırdı. Onlarla müşriklere taş atılarak muhâsaraya devâm etti. Eshâb-ı kirâm canla başla uğraşüyor bir an önce kaleyi fethetmeye çalışıyorlardı. Fakat kalenin çok muhkem olması fethi engelliyordu.

Bu arada oniki sahâbî şehâdet mertebesine kavuşmuştu. Ebû Süfyân bin Harb kahramanca çarpışırken bir gözü çıktı.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki,

- Yâ Ebâ Süfyân! Hangisini istersin? Eğer dilersen, duâ edeyim, gözün yerine gelsin. Eğer dilersen Allahü teâlâ, Cennet’te sana bir göz versin.

Ebû Süfyân:

- Yâ Resûlallah! Cennet’te göz verilmesini isterim, dedi ve avucunda duran gözünü yere atdı.

Muhâsaranın yirminci gününe doğru bir gece, Resûl-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, rüyâsında kendisine hediye edilen bir kab dolusu tereyağının bir horoz tarafından gaganıp yere döküldüğünü gördü. Bunu Tâif’in bu sene fethedilmeyeceğine yorarak muhâsarayı kaldırdı.

Merhamet deryâsı olan Sevgili Peygamberimiz bundan 8 sene önce kendisine eziyet eden Tâifliler için;

- İzin verirsen şu dağları başlarına çevireyim, diyen meleğe;

- Ben âlemlere rahmet olarak gönderildim. Allahü teâlâdan istediğim tek şey, bu müşriklerin zulmünden Hak teâlâyâ hiçbir ortak koşmaksızın ibâdet edecek bir nesil ortaya çıkarması, buyurmuştu. Şimdi de merhamet buyururup;

- Yâ Rabbi! Sakîfilere doğru yolu göster! Onları bize getir, diye duâ ediyordu.

Habîb-i ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz Eshâbı ile Tâif’ten ayrılıp Zilkâde ayının ilk haftası Huneyn’de ele geçirilen esirler ile ganîmetlerin toplandığı Cirâne’ye geldi. Altı bin esirin yanı sıra yirmi binden ziyâde büyük ve kırk binden ziyâde de küçükbaş hayvan ile hesapsız zînet eşyâsı ganîmet alınmıştı. Onları, hak sahibi mücâhidlere paylaştırmıştı.

O sırada Hevâzin kabîlesinden bir heyetin huzûra kabûl edilmek için istirhâmda bulundukları öğrenildi. Sevgili Peygamberimiz onları kabûl etti. Heyet Hevâzin kabîlesinin toptan müslüman olduğunu bildirince Âlemlerin efendisi çok memnûn olmuşlardı. Bunun üzerine kendisine düşen esirleri derhâl âzâd edip geri verdi. Eshâb-ı kirâm da aynı şekilde Sevgili Peygamberimizi tâkib etti. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin bir merhameti bir anda altı bin esirin hürriyetine kavuşmasına sebep olmuştu. Bu haber, Tâif’e sığınan Hevâzin kabîlesinin reisi Mâlik bin Avf’a ulaştırıldığında, o da gelip müslüman olmuş, Peygamber Efendimiz, onu ihsânlarla boğmuştu.

Artık, burada yapılacak iş kalmamıştı. Resûlullah Efendimiz burada onüç gün

kaldıktan sonra bir Çarşamba gecesi ömre niyetiyle ihrâma girdi. Kâinâtın sultânı her zaman olduğu gibi muzaffer olarak Eshâbı ile Mekke’ye vardı. Kâbe-i muazza-mayı tavâf edip, umresini yaptı.

Attâb bin Esîd’i Hac emirliği de uhdesinde olmak üzere Mekke’ye vâli yaptı.

Ebû Mûse’l Eş’arî hazretlerini de, Kur’ân-ı kerîm ve din işlerini öğretmek için Mekke’de görevlendirdi.

Ebû Süfyân bin Harb’i, Yemen vilâyetinden Necrân’a emir tayin eyledi. Kesir bin Abdullah’ı da yanına yardımcı olarak görevlendirdi.

Mekke’deki işler tamam olduktan sonra Merrüzzahrân’a gelindi. Kalan ganimet de orada taksim edildi. Sonra şanlı Eshâbı ile tekrar yola revan olup Zilkâde’nin son-larında Medîne’ye vardılar. Medîne’den Ramazân-ı şerîfin onuncu günü Çarşamba günü çıkmışlardı. Bu seferi üç ay kadar sürdü.

Necâşî’nin vefâtı

Hicretin dokuzuncu senesinin Receb ayı idi. Bir gün Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, Eshâbına;

- **Bugün, sâlih bir kardeşiniz vefât eyledi. Kalkınız, onun namazını kılınız,** buyurdu. Peygamber Efendimiz imâm olup gıyâbi cenâze namazını kıldırđı. Sonra buyurdular ki:

- **Kardeşiniz Necâşî Eshame için Allahü teâlâdan mağfiret taleb ettik.**

Bir müddet sonra Habeşistan’dan gelen haberde, Necâşî Eshame’nin (rahme-tullahi teâlâ aleyh) vefât ettiği öğrenildi. Peygamber Efendimizin cenâze namazını Medîne’de kıldırđıđı güne rastlıyordu.

**Cânım kurban olsun senin yoluna,
Adı güzel, kendi güzel Muhammed,
Sen şefâat eyle kemter kuluna,
Adı güzel, kendi güzel Muhammed.**

**Mü’min olanların çoktur cefâsı,
Âhirette olur zevk u sefâsı,
On sekiz bin âlemin Mustafâ’sı,
Adı güzel, kendi güzel Muhammed.**

**Yedi kat gökleri seyrân eyleyen,
Kürsünün üstünde cevân eyleyen.
Mi’râcında ümmetini dileyen,
Adı güzel, kendi güzel Muhammed.**

**Yunus neyler iki cihânı sensiz,
Sen hak peygambersin şeksiz, gümânsız,
Sana uymayanlar gider îmânsız,
Adı güzel, kendi güzel Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem”.**